

Dosarul nr. 3ra-627/20

Prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Centru (jud: C. Roșca)

Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (jud: A. Minciuna, V. Mihaila, V. Sîrbu)

ÎNCHEIERE

29 iulie 2020

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului,
judecătorul
judecătorii

Tamara Chișca-Doneva
Maria Ghervas
Nina Vascan

examinând admisibilitatea recursului declarat de Andrei Gosic,
în cauza de contencios administrativ la cererea de chemare în judecată depusă
de Andrei Gosic împotriva Uniunii Naționale a Executorilor Judecătorești, cu privire
la anularea pct.7, 8 și 10 din hotărârea nr.9 a Congresului executorilor judecătorești
din 02 septembrie 2016, precum și a pct. 5 al hotărârii nr. X a Congresului
executorilor judecătorești din 25 octombrie 2017,
împotriva deciziei din 17 aprilie 2019 a Curții de Apel Chișinău, prin care s-a
respins apelul declarat de Andrei Gosic și s-a menținut hotărârea din
04 septembrie 2018 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru,

c o n s t a t ă :

La 20 februarie 2017, Andrei Gosic a depus cerere de chemare în judecată,
concretizată la 12 ianuarie 2018, împotriva Uniunii Naționale a Executorilor
Judecătorești, cu privire la anularea pct.7, 8 și 10 din hotărârea nr.9 a Congresului
executorilor judecătorești din 02 septembrie 2016, precum și a pct. 5 al hotărârii nr.X
a Congresului executorilor judecătorești din 25 octombrie 2017 (f.d.2-7; 60-62,
Vol.I).

În motivarea acțiunii reclamantul Andrei Gosic a indicat că la
07 decembrie 2016 a recepționat hotărârea nr. 9 a Congresului executorilor
judecătorești din 02 septembrie 2016. În rezultatul examinării conținutului hotărârii
prenotate, reclamantul a formulat cererea prealabilă cu nr. 190-aj/1/16 din
28 decembrie 2016 cu privire la anularea punctelor 7, 8 și 10 ale hotărârii
Congresului extraordinar al executorilor judecătorești nr. IX din 02 septembrie 2016.

Cu referire la pct. 5 din hotărârea Congresului executorilor judecătorești nr. X
din 25 octombrie 2017, reclamantul a indicat că întru respectarea căii prealabile, la
data de 14 noiembrie 2017, a înaintat cerere prealabilă cu nr. 190-aj/7/2017 din
14 noiembrie 2017 la Uniunea Națională a Executorilor Judecătorești.

La 02 februarie 2017 a recepționat prin intermediul oficiului poștal, răspunsul
Uniunii Naționale a Executorilor Judecătorești nr.37 din 27 ianuarie 2017, la cererea

prealabilă nr. 190-aj/1/16 din 28 decembrie 2016, prin care s-a refuzat anularea pct.7, 8 și 10 ale hotărârii Congresului nr. IX din 02 septembrie 2016. Iar, la cererea prealabilă din 14 noiembrie 2017, nu a primit răspuns din partea Uniunii Naționale a Executorilor Judecătorești.

Reclamantul a menționat că conform pct. 7 din hotărârea Congresului nr. IX din 02 septembrie 2016, s-a decis că suma contribuțiilor lunare achitate de către executorii judecătorești, va constitui 3 % din sumele încasate cu titlu de onorariu, dar nu mai puțin de 700 de lei.

Conform pct. 8 din hotărârea Congresului nr. IX din 02 septembrie 2016, s-a decis alocarea sumei de 55 lei/lunar, suplimentar contribuțiilor plătite, pentru remunerarea ofițerului de presă, din cadrul Uniunii Naționale a Executorilor Judecătorești.

În conformitate cu pct. 10 din hotărârea Congresului nr. IX din 02 septembrie 2016, s-a decis cu votul majorității că, nu se vor reține spre examinare solicitările de schimbare a teritoriului de activitate al executorilor judecătorești, al căror stagiu este mai mic de 5 ani.

Conform pct. 5 din hotărârea Congresului nr. X din 25 octombrie 2017, s-a decis a reitera și a menține fără modificări, conținutul pct. 7, 8 și 10 al hotărârii nr.9 a Congresului Executorilor Judecătorești din 02 septembrie 2016, contestate de către Andrei Gosic.

În opinia reclamantului, punctele 7, 8 și 10 din hotărârea Congresului executorilor judecătorești nr. IX și pct. 5 din Hotărârea Congresului executorilor judecătorești nr.X, sunt neîntemeiate. Or, Hotărârea Congresului executorilor judecătorești urmează a fi semnată de membrii Secretariatului Congresului și contrasemnată de membrii prezidiului, conform pct. 5.23 al Statutului Uniunii Naționale a Executorilor Judecătorești, cu 7 semnături.

Din conținutul hotărârii Congresului nr. IX din 02 septembrie 2016, se constată că actul a fost semnat de Președintele Consiliului Uniunii Naționale a Executorilor Judecătorești și contrasemnat de Secretarul Congresului, lipsind contrasemnătura membrilor.

Cu referire la ilegalitatea pct. 7 al hotărârii Congresului executorilor judecătorești nr. IX din 02 septembrie 2016, reclamantul a relevat că conform normelor legale, cuantumul contribuțiilor obligatorii achitate lunar de executorii judecătorești, nu pot fi mai mici de 3 %, din sumele încasate cu titlu de onorariu. În condițiile instituirii unui plafon minim de 700 de lei obligatoriu și în lipsa unui venit, nu constituie, altceva decât o ingerință în dreptul de proprietate al executorilor judecătorești.

Reclamantul a susținut că Legea nr. 113 din 17 iunie 2010 privind executorii judecătorești, este o lege organică, considerent din care, modificarea normei juridice regăsite la art. 46 lit. a) al Legii nominalizate, ține de competența exclusivă a Parlamentului Republicii Moldova.

Cu referire la pct. 8 al hotărârii Congresului executorilor judecătorești nr. IX din 02 septembrie 2016, reclamantul a relatat că la 24 august 2016, Uniunea Națională a Executorilor Judecătorești a expediat tuturor executorilor judecătorești, agenda Congresului executorilor judecătorești din 02 septembrie 2016, în care nu se regăsește compartimentul cu privire la soluționarea problemei cuantumul sumei necesare de alocare, pentru remunerarea ofițerului de presă din cadrul Uniunii

Naționale a Executorilor Judecătorești, considerent din care, soluționarea problemelor ce nu au fost plasate în agenda ordinii de zi, este ilegală și contravine normelor prenotate.

Ce ține de pct. 10 al hotărârii Congresului executorilor judecătorești nr. IX din 02 septembrie 2016, reclamantul a menționat că acesta a fost adoptat în lipsa includerii acestui subiect pe ordinea de zi a Congresului executorilor judecătorești.

Andrei Gosic a indicat că art. 14 din Legea nr. 113 din 17 iunie 2010 privind executorii judecătorești, nu stabilește condiția deținerii experienței de 5 ani, în calitate de temei pentru examinarea cererii de transfer, considerent din care, acest punct contravine Legii nominalizate.

De asemenea, reclamantul Andrei Gosic a ridicat obiecții vis-a-vis de capacitatea juridică a Uniunii Naționale a Executorilor Judecătorești, motivând lipsa acesteia, pe motivul lipsei de înregistrare. Totodată, a menționat și faptul că Președintele Uniunii Naționale a Executorilor Judecătorești, nu deține împuternicirile necesare pentru a semna mandate în numele Uniunii Naționale a Executorilor Judecătorești.

Reclamantul Andrei Gosic a solicitat admiterea acțiunii, anularea pct. 7, 8 și 10 ale hotărârii nr.9 a Congresului executorilor judecătorești din 02 septembrie 2016 precum și a pct.5 al hotărârii Congresului executorilor judecătorești nr. X din 25 octombrie 2017.

Prin hotărârea din 04 septembrie 2018 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru a fost respinsă ca fiind neîntemeiată cererea de chemare în judecată depusă de Andrei Gosic împotriva Uniunii Naționale a Executorilor Judecătorești, cu privire la anularea pct.7, 8 și 10 din hotărârea nr. IX a Congresului executorilor judecătorești din 02 septembrie 2016, precum și a pct. 5 al hotărârii nr. X a Congresului executorilor judecătorești din 25 octombrie 2017.

La 16 iulie 2018 Andrei Gosic a depus cerere de apel împotriva hotărârii din 04 septembrie 2018 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, prin care a solicitat casarea hotărârii primei instanțe și admiterea integrală a cererii de chemare în judecată.

Prin decizia din 17 aprilie 2019 a Curții de Apel Chișinău, s-a respins apelul declarat de Andrei Gosic și s-a menținut hotărârea din 04 septembrie 2018 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru.

Pentru a decide astfel, instanța de apel a conchis că hotărârea instanței de fond este justă, fiind adoptată cu aplicarea corespunzătoare a normelor de drept material și procedural, având la bază cumulul de dovezi administrate, cărora le-a fost dată o apreciere juridică cuvenită, circumstanțele ce au importanță pentru soluționarea cauzei au fost constatate și elucidate pe deplin, motiv din care urmează a fi menținută, iar cererea de apel este neîntemeiată și pasibilă de a fi respinsă.

La 17 aprilie 2019 judecătorul Curții de Apel Chișinău Anatolie Minciuna a expus opinie separată asupra cauzei, prin care consideră că apelul declarat de Andrei Gosic urma a fi admis, cu casarea parțială a hotărârii din 04 septembrie 2018 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, în partea respingerii cerinței privind anularea pct.10 din hotărârea Congresului nr.9 din 02 septembrie 2016 și emiterea în această parte a unei noi hotărâri, prin care cerința reclamantului să fie admisă și anulat pct.10 din hotărârea Congresului nr.9 din 02 septembrie 2016.

La 12 martie 2020 Andrei Gosic a depus cerere de recurs împotriva deciziei din 17 aprilie 2019 a Curții de Apel Chișinău, prin care a solicitat casarea deciziei instanței de apel și hotărârii primei instanțe cu pronunțarea unei noi decizii de admitere a acțiunii.

Recurentul Andrei Gosic a indicat că a luat cunoștință cu decizia recurată la 12 februarie 2020, fapt ce se confirmă prin semnătura olografă aplicată pe decizia din 17 aprilie 2019 a Curții de Apel Chișinău. Astfel, consideră că recursul a fost depus în termen.

Or, deși la fila dosarului (nr. 3-259/2017) cu nr. 240, se regăsește o scrisoare de însoțire a deciziei recurate, o dovadă de expediere a acestui act, sau de recepție a deciziei recurate de către recurent, la materialele dosarului lipsește.

În motivarea recursului, Andrei Gosic a indicat dezacordul cu decizia instanței de apel pe care o consideră ilegală, neîntemeiată și adoptată cu încălcarea normelor de drept material și procedural.

În acest context, recurentul a relevat că la adoptarea deciziei contestate instanța de apel nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată, a apreciat în mod arbitrar probele prezentate la materialele cauzei, aplicând eronat legea și regulile cu privire la sarcina probațiunii (în cadrul procedurii contenciosului administrativ) neoferind răspuns la toate circumstanțele și argumentele invocate în cererea de apel.

Tot aici, recurentul a precizat că instanța de apel urma să se pronunțe asupra corectitudinii aplicării de către instanța de fond a normelor de drept material și procedural, era obligată să verifice circumstanțele, raporturile juridice stabilite în hotărârea primei instanțe, precum și cele care nu au fost stabilite, dar care au importanță pentru soluționarea cauzei, să aprecieze probele din dosar și cele prezentate suplimentar de către participanții la proces, cu implicarea în calitate de intervenient accesoriu a Ministerului Justiției, condiții, însă omise de către instanța ierarhic inferioară, fapt ce denotă netemeinicia și ilegalitatea deciziei contestate.

În aceeași ordine de idei, recurentul a remarcat că în urma respingerii apelului, instanța de apel era obligată de a-și expune în decizie concluzia cu privire la toate argumentele invocate de apelant și respectiv să întemeieze motivele în legătură cu care argumentele apelantului din cererea de apel, precum și cele prezentate în mod suplimentar în cadrul ședinței, au fost recunoscute ca neîntemeiate.

Reieșind din circumstanțele de fapt ale cauzei, Andrei Gosic consideră că la examinarea cauzei, prima instanță nu a constatat și elucidat pe deplin circumstanțele importante pentru soluționarea cauzei și a încălcat prevederile normelor de drept material, mai exact instanța nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată, greșit a stabilit sarcina probațiunii și nu s-a pronunțat în privința tuturor temeiurilor de fapt și de drept invocate de recurent, iar instanța de apel a examinat superficial argumentele și probele prezentate în vederea consolidării poziției recurentului.

Aici, recurentul a subliniat că la adoptarea hotărârii din 04 septembrie 2018 Judecătoria Chișinău, sediul Centru a evitat să se pronunțe pe marginea argumentelor indicate de recurent și nu le-a dat o apreciere în acest sens.

Astfel, prin neoferirea răspunsurilor la toate argumentele invocate de apelantul Andrei Gosic, instanța a adus atingere dreptului la un proces echitabil garantat de art. 6 CEDO, iar menținerea acestei hotărâri în vigoare de către Curtea de Apel Chișinău, doar dublează aceste încălcări.

Andrei Gosic a subliniat că la caz, argumentele invocate, justifică pretențiile sale și acestea necesită un răspuns concret și cert, luând în considerare că garanțiile procedurale în sensul art. 6 §1 CEDO presupun că părțile la proces au dreptul să prezinte orice observații pe care le consideră relevante pentru cauză, care este efectiv doar în cazul în care cererile și observațiile părților sunt într-adevăr „ascultate”, adică examinate de către instanța sesizată. Iar, instanța trebuie să efectueze o examinare efectivă a mijloacelor, argumentelor și probelor prezentate de părți.

O interpretare restrictivă a garanțiilor oferite de art. 6 §1 CEDO nu este justificată. Pentru a asigura exercitarea efectivă a drepturilor garantate de art.6 CEDO, autoritățile judiciare trebuie să dovedească „diligentă”. De altfel, viciile admise de prima instanță nu pot fi corectate decât în cazul în care decizia contestată este supusă controlului de către un organism judiciar cu jurisdicție deplină și care oferă el însuși garanțiile impuse de art. 6 §1 CEDO.

Astfel, recurentul a atenționat asupra omisiunii instanțelor inferioare de a acorda o apreciere entității intimatei Uniunii Naționale a Executorilor Judecătorești. Or, atât timp cât recurentul a prezentat probe pertinente și concludente care elucidează faptul că, Uniunea Națională a Executorilor Judecătorești încă nu a fost constituită în mod legal, este evident că actele adoptate de această entitate, în special cele contestate, sunt neîntemeiate și contrare legii.

Prin urmare, în speță, legiuitorul prin instituirea normelor de drept regăsite la lit. (b) și (c) art. 50 și alin. (3) art. 54 din Legea Nr. 113 din 17 iunie 2010 privind executorii judecătorești, a prevăzut că entitatea Uniunea Națională a Executorilor Judecătorești va fi legal constituită în momentul intrării în vigoare a actului normativ, prin care se va aproba Statutul Uniunii Naționale a Executorilor Judecătorești. fiind un moment viitor.

În consecință, constatând faptul că, atât entitatea Uniunea Națională a Executorilor Judecătorești, cât și organele sale de conducere în condițiile Legii nr.113 din 17 iunie 2010 privind executorii judecătorești, nu dispun de atribuții ce le-ar conferi dreptul de a aproba actul normativ, prin care se va aproba Statutul Uniunii Naționale a Executorilor Judecătorești, iar în Monitorul Oficial al RM, din data intrării în vigoare a Legii enunțate până în prezent nu a fost publicat actul normativ prin care s-ar aproba statutul Uniunii Naționale a Executorilor Judecătorești, este evident că constituirea entității Uniunii Naționale a Executorilor Judecătorești, în mod legal, este un eveniment viitor.

Mai mult, Uniunea Națională a Executorilor Judecătorești nu neagă faptul că un act normativ în sensul aprobării statutului Uniunii Naționale a Executorilor Judecătorești până în prezent nu a fost aprobat, iar, prin prisma art. 122 din Codul de procedură civilă, acest fapt nu necesită a fi probat suplimentar, fiind recunoscut însăși de către intimată, însă instanțele de judecată ierarhic inferioare nu au acordat o apreciere în acest sens.

Andrei Gosic a relevat că, deoarece în baza actelor contestate a fost transferat dintr-o circumscripție în alta, fiind anulat ordinul său de transfer, este evident că actele contestate îi afectează în mod direct drepturile și libertățile sale.

Așadar, recurentul invocând dispozițiile Constituției RM, precum și prevederilor internaționale aplicabile speței, a opinat că actele contestate emise de Uniunea Națională a Executorilor Judecătorești (punctele 7, 8 și 10 ale Hotărârii nr.9 a Congresului extraordinar al executorilor judecătorești din 02 septembrie 2016, și

punctul 5 al Hotărârii Congresului nr. X al executorilor judecătorești din 25 octombrie 2017) urmau a fi emise numai în temeiul și pentru executarea Legii nr.113 din 17 iunie 2000 privind executorii judecătorești, în cazul în care legea organică prenotată ar permite emiterea unor asemenea acte.

Mai mult, actele contestate ar trebui să se limiteze strict la cadrul stabilit de actele normative de nivel superior pentru executarea cărora se emit (Legea nr. 113 din 17 iunie 2010 privind executorii judecătorești) și nu pot fi contrare prevederilor actului respectiv - Legii nr. 113 din 17 iunie 2010 privind executorii judecătorești.

Recurentul a reiterat că în cadrul procesului de judecată în prima instanță și în instanța de apel a probat, prin prezentarea înscrisurilor și probelor pertinente faptul că actele contestate contravin Legii nr. 113 din 17 iunie 2010 privind executorii judecătorești, în special art. 13 și 46, care au fost adoptate cu depășirea atribuțiilor acordate de legea prenotată. Or, Uniunea Națională a Executorilor Judecătorești și-a arogat competențele Parlamentului RM, modificând sensul legii după propria convingere, și contrar drepturilor sale constituționale.

Andrei Gosic a remarcat că, Legea nr. 113 din 17 iunie 2010 privind executorii judecătorești, la art. 40 alin. (3) prevede în mod imperativ care sunt atribuțiile Uniunii Naționale a Executorilor Judecătorești, la art. 41 alin. (5), atribuțiile Congresului, iar la art. 42 alin. (3) atribuțiile Consiliului Uniunii Naționale a Executorilor Judecătorești. Astfel, din toate aceste atribuții, nu se regăsesc acelea de a institui limitări suplimentare în afară de cele prevăzute de lege.

Prin urmare, recurentul a concluzionat că prima instanță și instanța de apel au omis să acorde o apreciere în vederea elucidării faptului dacă actele contestate (punctele 7, 8 și 10 ale Hotărârii nr. 9 a Congresului extraordinar al executorilor judecătorești din 02 septembrie 2016, și punctul 5 al Hotărârii Congresului nr. X al executorilor judecătorești din 25 octombrie 2017), prin care Congresul Uniunii Naționale a Executorilor Judecătorești a instituit unele limitări și intervenții de ordin pecuniar, ce nu sunt prevăzute de legea organică - Legea nr. 113 din 17 iunie 2010 privind executorii judecătorești, pot prevala. Or, asemenea intervenții în cadrul normativ ar urma a fi operate prin act normativ de aceeași forță juridică, potrivit Legii nr. 780/2001 privind actele legislative (Monitorul Oficial al Republicii Moldova, 2002, nr. 36-38, art. 210), Legii nr. 317/2003 privind actele normative ale Guvernului și ale altor autorități ale administrației publice centrale și locale, (Monitorul Oficial al Republicii Moldova, 2003, nr. 208 -210, art. 783), și după abrogare deja în baza Legii Nr. 100 din 22 decembrie 2017 cu privire la actele normative, cum a și fost reținut de către Curtea de Apel Chișinău, în condițiile art.48 alin. (2) din Codul de procedură civilă, prin formularea de către un judecător a opiniei separate, în sensul reținut.

În opinia recurentului, prin prizma art. 2 din Legea nr. 113 din 17 iunie 2010, anume executorul judecătoresc de rând este investit de stat cu competența de a îndeplini activități de interes public, prevăzute de legea prenotată, iar Uniunea Națională a Executorilor Judecătorești a fost constituită, prin prizma art. 40 al Legii prenotate, întru soluționarea problemelor ce țin de activitatea executorilor judecătorești.

La 24 iunie 2020 Andrei Gosic a depus cerere de recurs suplimentară, prin care a solicitat admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel și hotărârii primei instanțe cu pronunțarea unei noi decizii de admitere a acțiunii.

În recursul suplimentar Andrei Gosic s-a expus asupra respectării termenului de atac a deciziei din 17 aprilie 2019 a Curții de Apel Chișinău.

Astfel, recurentul a precizat unele circumstanțe relevante și anume că la faza susținerilor orale în prima instanță a indicat noua sa adresă poștală: mun. Chișinău, str. M. Varlaam 65, et. 3, bir. 355, MD 2012.

Mai mult, aceeași adresă a fost indicată și în cererea de apel motivată, însă conform scrisorii de însoțire a deciziei recurate, aceasta a fost expediată la o altă adresă, care nu mai prezintă nicio relevanță și anume: mun. Chișinău, com. Trușeni, str. Dosoftei 13.

Recurentul a relevat că opinia separată formulată în condițiile art. 48 al (2) Codul de procedură civilă, nu putea fi publicată, iar de aceasta a luat cunoștință abia la 12 februarie 2020, odată cu decizia motivată contestată.

În acest context, a susținut că o asemenea durată de timp este argumentată de faptul că în speță, prima instanță a motivat hotărârea practic o jumătate de an, efectiv, așteptările sale sunt proporționale și justificate. Or, Curtea de Apel Chișinău urma să acorde o decizie motivată și argumentele recurentului puteau fi formulate doar în urma aducerii la cunoștința acestuia a motivelor deciziei recurate, întru adoptarea unei poziții în acest sens.

Sub aspectul elucidării respectării termenului de atac, recurentul a atenționat asupra faptului că în domeniul respectiv s-a cristalizat deja o practică constantă. În acest sens, Andrei Gosic a făcut trimitere la decizia nr. 2rac-164/19 din 15 mai 2019 a Curții Supreme de Justiție, în care instanța de recurs a reținut că în lipsa unor probe pertinente la materialele dosarului care ar reflecta data aducerii la cunoștință a deciziei integrale, pentru a nu admite ingerință disproporțională în dreptul de acces la justiție, recursul nu poate fi declarat inadmisibil, iar, termenul de atac urmează a fi calculat din data în care se probează faptul primirii deciziei integrale.

La 19 mai 2020 Curtea Supremă de Justiție a expediat în adresa Uniunii Naționale a Executorilor Judecătorești copia recursului declarat de Andrei Gosic împotriva deciziei din 17 aprilie 2019 a Curții de Apel Chișinău (f.d. 20 vol. III).

Completul specializat relevă că Uniunea Națională a Executorilor Judecătorești a recepționat copia recursului expediat, fapt confirmat prin avizul de recepție anexat la materialele cauzei (f.d. 22 vol. III).

La 13 iunie 2020 și ulterior la 07 iulie 2020 Uniunea Națională a Executorilor Judecătorești, reprezentată de avocatul Andrian Grosu, a depus referință la recursul declarat de Andrei Gosic prin care a solicitat declararea inadmisibilă a recursului, or, acesta este tardiv și neîntemeiat.

Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că prin Legea nr. 116 din 19 iulie 2018, a fost adoptat Codul administrativ al Republicii Moldova.

În conformitate cu art. 257 alin. (1) din Codul administrativ, prezentul cod intră în vigoare la 01 aprilie 2019.

Conform art. 258 alin. (3) din Codul administrativ, procedurile de contencios administrativ inițiate până la intrarea în vigoare a prezentului cod se vor examina în continuare, după intrarea în vigoare a prezentului cod, conform prevederilor prezentului cod. Prin derogare, admisibilitatea unei astfel de acțiuni în contenciosul administrativ se va face conform prevederilor în vigoare până la intrarea în vigoare

a prezentului cod. Prevederile prezentului alineat se vor aplica corespunzător pentru procedurile de apel, de recurs și de contestare cu recurs a încheierilor judecătorești.

Examinând recursul depus de Andrei Gosic, în raport cu materialele cauzei, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că acesta este inadmisibil, din următoarele motive.

În conformitate cu art. 246 alin. (1) și (2) lit. d) din Codul administrativ, Curtea Supremă de Justiție examinează din oficiu admisibilitatea cererii de recurs. Dacă este inadmisibil, recursul se declară ca atare printr-o încheiere. Recursul se declară inadmisibil în special când: d) recursul a fost depus după expirarea termenului stabilit la art. 245 alin. (1).

Articolul 245 alin. (1) Cod administrativ indică că recursul se depune la instanța de apel în termen de 30 de zile de la notificarea deciziei instanței de apel, dacă legea nu stabilește un termen mai mic. Instanța de apel transmite neîntârziat Curții Supreme de Justiție recursul împreună cu dosarul judiciar.

Conform art. 63 alin. (1) din Codul administrativ, calcularea termenelor în procedura administrativă se efectuează în conformitate cu prevederile art. 259–266 din Codul civil.

În conformitate cu art. 260 din Codul civil, termenul se instituie prin indicare a unei date calendaristice, a unei perioade sau prin referire la un eveniment viitor și sigur că se va produce.

Conform art. 261 alin. (1) și (2) din Codul civil, dacă începutul curgerii termenului este determinat de un eveniment sau moment în timp care va surveni pe parcursul zilei, atunci ziua survenirii evenimentului sau momentului nu se ia în considerare la calcularea termenului.

Dacă începutul curgerii termenului se determină prin începutul unei zile, această zi se include în termen.

Conform art. 264 alin. (3) din Codul civil, dacă s-a stabilit că un anumit termen durează până la o anumită zi, se prezumă că termenul include și ziua respectivă.

Din actele cauzei rezultă că decizia recurată a Curții de Apel Chișinău a fost pronunțată la data de 17 aprilie 2019.

Totodată, din materialele dosarului, și anume, procesul-verbal al ședinței de judecată a instanței de apel, rezultă că la pronunțarea dispozitivului deciziei din 17 aprilie 2019 a Curții de Apel Chișinău, recurentul Andrei Gosic, a fost prezent și acestuia i s-a explicat calea și termenul de atac al deciziei adoptate. (f.d. 224, Vol.I)

În acest context, este de menționat că în corespundere cu prevederile art. 223 din Codul administrativ, hotărârile și alte acte de dispoziție, prin care se stabilesc termene, precum și numirea ședințelor și citațiile se notifică participanților la proces conform art. 96-114.

Prin prisma art. 96 alin. (1) din Codul administrativ notificările și comunicările către participanții la procedura administrativă se realizează în orice formă de comunicare adecvată, rapidă și eficientă din punctul de vedere al costurilor.

În același timp art. 33 din Codul administrativ, prevede că comunicarea interinstituțională și comunicarea cu participanții sau cu publicul în cadrul procedurii administrative se face prin orice mijloc (verbal, poștă, telefon, fax, poștă electronică etc.), acordându-se prioritate mijloacelor care asigură o mai mare eficiență, rapiditate și economie de costuri.

Prin urmare, se atestă că decizia din 17 aprilie 2019 a Curții de Apel Chișinău a fost notificată lui Andrei Gosic în momentul pronunțării acesteia, termenul limită de contestare fiind 17 mai 2019, însă, recursul a fost depus abia la 12 martie 2020, contrar prevederilor art. 245 alin. (1) din Codul administrativ, ceea ce denotă că a fost depus peste termenul de 30 de zile de la notificare, mult prea târziu.

Faptul că decizia motivată a fost comunicată recurentului Andrei Gosic la data de 12 februarie 2020, după cum invocă ultimul în cererea de recurs nu constituie temei de prelungire a termenului de procedură, ori termenul de contestare curge de la momentul notificării deciziei în cadrul ședinței instanței de apel, la data de 17 aprilie 2019 și recurentul urma să depună conform art. 245 alin.(1) Codul administrativ, în cazul în care nu recepționase decizia motivată a instanței de apel în termenul prevăzut de lege, cel puțin recursul nemotivat.

Articolul 245 alin. (2) din Codul administrativ reglementează situația când recursul depus conform prevederilor alin. (1) art. 245 a fost depus nemotivat din cauza neprezentării de către instanța de apel a motivării deciziei, care potrivit alin.(3) art. 240 din Codul administrativ se motivează în scris în termen de 30 de zile de la data pronunțării.

Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ notează că în conformitate cu art. 24 alin. (1) Cod administrativ, participanții la procedura administrativă și procedura de contencios administrativ trebuie să își exercite drepturile și să își îndeplinească obligațiile cu bună-credință, fără a încălca drepturile procesuale ale altor participanți.

Mai mult, este de menționat că potrivit jurisprudenței Curții Europene, participanții procesului de judecată urmează să-și asume un rol activ, urmărind cu diligență derularea procesului său și să dispună cu bună-credință de drepturile sale procedurale.

În conformitate cu art. 36 alin. (2) Cod administrativ, instanțele de judecată competente aplică principiul supremației dreptului cu luarea în considerare a jurisprudenței Curții Europene pentru Drepturile Omului.

Sub acest aspect, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ reiterează că Andrei Gosic a cunoscut despre decizia din 17 aprilie 2019 a Curții de Apel Chișinău și prin urmare, avea obligația de a întreprinde toate măsurile necesare, după cum sugerează și jurisprudența CEDO (Van Harn versus Germany, nr. 7557/03 din 11 septembrie 2007), de a proteja drepturile sale de acces la instanță, fapt ignorant cu desăvârșire, care în consecință a generat omiterea termenului prescris la art. 245 alin. (1) Cod administrativ.

Conform art. 65 alin. (1), (2) din Codul administrativ dacă o persoană, din motive independente de voința ei, nu a putut respecta un termen legal, atunci, la cerere, ea poate fi repusă în termen. La cerere se anexează probele care confirmă faptele pe care aceasta se întemeiază și, suplimentar, se recuperează acțiunile omise.

Astfel, termenul de declarare a recursului poate fi restabilit, dacă persoanele îndreptățite prezintă probe veridice ce confirmă imposibilitatea depunerii acestuia în termen.

La caz, Andrei Gosic nu a depus cerere privind repunerea recursului în termen, în sensul art. 65 alin. (1) și (2) din Codul administrativ și nici nu a prezentat probe concludente și pertinente în vederea argumentării omiterii termenului legal, motiv din care recursul necesită a fi declarat inadmisibil.

Aici, instanța de recurs relevă că în cazul în care chiar dacă recurentul avea să solicite în baza art. 65 Codul administrativ, repunerea recursului în termen, aceasta solicitare ar fi fost catalogată ca neîntemeiată. Or, conform art. 65 alin.(3) Codul administrativ, după 6 luni de la expirarea termenului omis repunerea în termen nu mai poate fi solicitată, iar acțiunea omisă nu mai poate fi recuperată, cu excepția cazului când acest lucru nu a fost posibil pînă la expirarea termenului de un an ca urmare a forței majore.

Respectiv, la caz, Andrei Gosic a omis termenul de 6 luni privind posibilitatea depunerii unei cereri de repunere a recursului în termen cu aproximativ 3 luni.

Or, în cazul acceptării unui recurs tardiv se va încălca principiul securității raporturilor juridice, garantat de articolul 6 și preambulul Convenției Europene pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, ceea ce este inadmisibil.

Cât privesc argumentele recurentului Andrei Gosic precum că, a omis întemeiat termenul de declarare a recursului pe motiv că a luat cunoștință de decizia motivată și opinia separată ale instanței de apel abia la 12 februarie 2020, deoarece acestea i-au fost expediate la o adresă greșită și nu la cea concretizată, instanța de recurs le consideră neîntemeiate și care urmează a fi respinse, din următoarele considerente.

Or, conform art. 100 Codul administrativ, înscrisul poate fi transmis persoanei care urmează să fie notificată în orice loc unde este întâlnită.

Astfel, instanța de apel a expediat decizia motivată din 17 aprilie 2019 și opinia separată asupra cauzei la una din adresele indicate de recurent în cererile înaintate și anume: mun. Chișinău, com. Trușeni, str. Dosoftei, nr. 13.

Este de menționat că, deși recurentul a invocat în cererea de recurs că a prezentat noua adresă încă la faza susținerilor orale în prima instanță, iar ulterior a indicat-o și în cererea de apel, respectiv cu vechea adresă neavând nicio tangență, ultimul a fost citat de Curtea de Apel Chișinău și a recepționat citația expediată la vechea adresă (f.d.207, Vol. I), astfel prezentându-se la ședințele instanței de apel.

După cum s-a menționat supra Andrei Gosic a fost prezent la pronunțarea dispozitivului deciziei din 17 aprilie 2019 a Curții de Apel Chișinău și acestuia i s-a explicat calea și termenul de atac al deciziei adoptate.

La 23 aprilie 2019, decizia din 17 aprilie 2019 a Curții de Apel Chișinău, a fost publicată pe pagina web „Portalul instanțelor naționale de judecată”. Iar, la 25 aprilie 2019, decizia integrală a instanței de apel a fost expediată participanților la proces. (f.d.240, Vol.I)

Revenind la verificarea respectării art. 245 alin. (2) Codul administrativ, instanța de recurs notează că, decizia integrală a instanței de apel a fost comunicată părților la 23 aprilie 2019, dată la care a fost publicată pe pagina web a instanței, iar recurentul a depus cererea de recurs abia la 12 martie 2020, depășind astfel termenul de 30 de zile stabilit de lege.

La caz, se reține că, în hotărârea Gurzhyy versus Ucraina (01 aprilie 2008), în care reclamantul nu a primit copiile hotărârilor judecătorești care i-au fost transmise de instanța locală prin poștă obișnuită, Curtea Europeană pentru Drepturile Omului a considerat că, a fost chemată să examineze nu numai ce măsuri au fost luate de autoritățile judiciare pentru a se asigura că reclamantului i-au fost comunicate cu promptitudine deciziile, dar și acțiunile pe care reclamantul le-a luat pentru a se informa cu privire la evoluția procedurilor sale.

Actele cauzei, însă, denotă faptul că, recurentul nu a întreprins acțiuni concrete de a afla soarta dosarului din momentul pronunțării dispozitivului deciziei Curții de Apel Chișinău din 17 aprilie 2019, până la momentul depunerii cererii de recurs.

După cum s-a menționat, la data de 23 aprilie 2019, decizia din 17 aprilie 2019 a Curții de Apel Chișinău a fost publicată pe pagina web „Portalul instanțelor naționale de judecată”.

Cauza dată poate fi găsită pe www.cac.instante.justice.md, în rubrica hotărâri, după numărul dosarului 02-3a-3075-06022019.

În ceea ce privește plasarea hotărârilor judecătorești pe pagina web sus-menționată, instanța de recurs precizează că, această modalitate este prevăzută expres în pct. 7 și 8 din Regulamentul privind modul de publicare a hotărârilor judecătorești pe portalul național al instanțelor de judecată și pe pagina web a Curții Supreme de Justiție, aprobat prin hotărârea Consiliului Superior al Magistraturii nr.658/30 din 10 octombrie 2017.

Conform acestor puncte, scopul existenței portalului național al instanțelor de judecată îl constituie susținerea unui mediu informațional virtual și accesibil pentru cetățeni. Informațiile publicate pe portalul național al instanțelor de judecată și pe pagina web a Curții Supreme de Justiție includ lista cauzelor fixate pentru judecare, hotărârile instanței de judecată, citațiile în fața instanței și alte informații relevante pentru justițiabili.

Regulamentul respectiv a intrat în vigoare la data de 24 noiembrie 2017 și a fost mediatizat pe larg datorită reintroducerii posibilității justițiabililor de a căuta hotărârea judecătorească după numele părților pe dosar.

Mai mult, conform pct. 17 din același Regulament, hotărârile judecătorești, pronunțate de judecătorii și de curțile de apel, sunt transferate din Programul Integrat de Gestionare a Dosarelor pe portalul unic al instanțelor de judecată, în regim real.

Totuși instanța de recurs evidențiază că, orice risc de eșec tehnic în transmiterea documentelor prin această metodă, care este demonstrată, ar trebui să fie suportat de autoritatea care a efectuat acțiuni de acest gen.

Cu titlu subsidiar, instanța de recurs notează că, conform unei jurisprudențe constante, instanțele de judecată publică, în mod sistematic, actele lor de dispoziție pentru o bună administrare a justiției. De altfel, o atare posibilitate de a aduce la cunoștință hotărârile judecătorești a fost completată prin Legea nr. 17 din 05 aprilie 2018, care este aplicată din 01 iunie 2018. Or, după modificări, art. 389 alin.(4) Cod de procedură civilă, în coroborare cu art.240 alin.(3) Codul administrativ, prevede că, decizia integrală se întocmește în termen de 30 de zile de la pronunțarea dispozitivului deciziei și se publică pe pagina web a instanței judecătorești.

Sub acest aspect, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție constată că, nu există dubii cu privire la veridicitatea informației prezentate mai sus și, anume, că, la data de 23 aprilie 2019 a fost plasată decizia din 17 aprilie 2019 a Curții de Apel Chișinău emisă în prezenta cauză, pe pagina web sus-citată.

Un raționament aparte al instanței în susținerea poziției sale constă în faptul că Andrei Gosic deține funcția de executor judecătorec și are studii superioare juridice. Astfel, acesta a fost în măsură să cunoască că, toate hotărârile judecătorești, cu

excepțiile prevăzute de Regulamentul sus-citat, sunt publicate pe portalul instanțelor de judecată. La fel, acesta a cunoscut cerințele art. 245 Codul administrativ și modalitatea de publicare a hotărârilor, iar, după caz, trebuia să se aștepte ca aceste reguli să fie aplicate.

Având în vedere cele menționate supra, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție constată că, termenul de declarare a recursului motivat împotriva deciziei din 17 aprilie 2019 a Curții de Apel Chișinău a început să curgă de la data de 18 aprilie 2019 și a expirat la data de 17 mai 2019.

Contrar celor stabilite, instanța de recurs învederează că, recursul a fost înregistrat la grefa Curții Supreme de Justiție la data de 12 martie 2020, mult prea târziu.

Reieșind din considerentele menționate și având în vedere că recursul a fost depus după expirarea termenului stabilit la art. 245 alin. (1) din Codul administrativ, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia în temeiul art. 246 alin. (2) lit. d) din Codul administrativ, de a declara inadmisibil recursul depus de Andrei Gosic.

În conformitate cu art. 193, art. 230, art. 245 alin. (1), art. 246 alin. (1) și (2) lit.d) și art. 258 alin. (3) din Codul administrativ, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Recursul depus de Andrei Gosic se declară inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Tamara Chișca-Doneva

judecătorii

Maria Ghervas

Nina Vascan